

ASEMAPÄÄLLIKKÖ ÖLLERIN SALAISUUS

1. Kaupunginmuseo

WILHELM:

”Hei! Minä olen Wilhelm-hiiri. Minä olen tällainen ihan tavallinen, harmaa kotihiiri ja minä asun täällä kaupunginmuseossa ja minä tarvitsen teidän apuanne!

Tämä kaupunginmuseon talohan oli joskus hurjan kauan sitten niin sanottu ratamestarin talo ja täällä asui Riihimäen kunnioitettu asemapäällikkö Anton Wilhelm Öller. Juu! Arvasitte ihan oikein! Minä olen saanut nimeni asemapäällikkö hänen mukaansa, itse asiassa kaikki meidän suvun miehet ovat Wilhelmejä.

Minun sukuni on aina asunut täällä museolla ja meillä on kulkenut perinnetietona suuri salaisuus, jonka asemapäällikkö Öller kertoi minun esi-isälleni, Wilhelm-hiiri hänkin, vuonna 1895. Tuo salaisuus on kulkenut suusta suuhun, isältä pojalle eli kaikki minun sukuni koiraat eli mieshiiret ovat siirtäneet salaisuuden seuraavalle hiirisukupolvelle, noin 120 vuotta. Se tekee suurin piirtein 80 hiirisukupolvea. Niin, meidän hiirien elämä on hieman erilaista kuin teidän. Koska me olemme hyvin pieniä, niin me elämmekin teidän ihmisten laskutavalla hyvin vähän, vain noin puolitoista vuotta. Mutta meille hiirille se on hyvin paljon. Herra Öllerin salaisuus on siis säilynyt meidän suvussa, hiirten vuosissa, jo todella, todella pitkään. Jaa, että mikä se salaisuus on? - No, kun minä en tiedä.

Eräänä päivänä, hyvin kauan kauan sitten, vuosi taisi olla 2007, minun iso-iso-iso-isoisäni kuuli, että tuonne museon toiselle puolelle, rinteeseen alle oli perustettu uusi, hieno kahvila ja hän oli aivan hulluna leivonnaisiin. Niinpä hän päätti eräänä iltana lähteä vähän tutustumaan kahvilan antimisiin, eikä häntä sen koommin enää nähty. Mutta koska hänen poikansa oli tuolloin vielä vain parikuinen pieni hiiren räpäle, ei hän ollut vielä kertonut tälle sukumme säilytettäväksi annettua, suurta salaisuutta. Ja juuri sen vuoksi minä tarvitsenkin teidän apuanne!

Tiedättekö, että me hiiret liikumme yleensä vain ilta- ja yöaikaan. Satuinkin kuitenkin maaliskuussa, eräänä perjantaina, menemään ulos päivällä, kun yhtäkkiä tuli tosi hämärää ulkona, niin ajattelin, että no nytkös se ilta jo tuli ja lähdin pihalle. Mutta eihän se ollut mikään ilta vielä, se oli auringonpimennys, joka päivän sillä tavalla hämärsi.

Ja sitten tapahtui jotakin hyvin outoa! Minä kuulin kuinka museon pihapiirin vaahterat juttelivat toisilleen!

Aivan niin, puhuivat! Niin, anteeksi saanko esitellä, tämä museon oven vierusta vartioiva arvokas vanharouva on nimeltään Hilda Maria ja tuo toinen vaahtera tuolla vastapäätä meitä on Taavetti. No, sanokaa hyvää päivää. – Hyvä! He toivottavat myös teille hyvää päivää!

Te ihmiset ette enää kuule niitä, koska teidän pääne ovat niin täynnä kaikkea tietoa, mutta meillä hiirillä on aika pieni pää eikä sinne juuri mahdu mitään turhia asioita, niin me kuulemme puiden äänet. Se miksi en ollut ennen kuullut puiden puhetta, johtuu siitä, että puut ovat kuten te ihmiset, ne nukkuvat öisin, silloin kun taas me hiiret olemme hereillä. Mutta tuona kyseisenä perjantaina minä kuulin kuinka Hilda Maria ja Taavetti juttelivat

keskenään. Silloin minulle tuli mieleeni, että nuo vaahterathan ovat ainakin yhtä vanhoja kuin tämä talo! Ne varmasti tietävät jotakin asemapäällikkö Öllerin salaisuudesta!

Taavetti ja Hilda Maria ovat edelleen hyvin pahoillaan, mutta jos he koskaan ovat sen salaisuuden tienneet, he ovat sen unohtaneet jo kauan aikaa sitten. Puilla ei ole kovin hääppöinen muisti, juuri siksi kai herra Öller salaisuutensa meille hiirille uskoikin.

Mutta vaikka nämä museon pihavaahterat eivät asiaa enää muistakaan, he ovat varmoja, että joku muu puu sen varmasti vielä muistaa! Ja Taavetti muistaa kerran kuulleensa tuulelta, että tuolla viereisessä puistossa asuu joitakin vanhoja hopeakuusia, niin Hilda Marian mielestä kannattaa käydä kysymässä asiaa heiltä. Mutta koska minä olen tällainen pieni kotihiiri, joka liikkuu vain öisin ja silloinkin vain tässä museon pihapiirissä, niin minä tarvitsen teidän apuunne! Ajakaa te, VAROVASTI, sinne puistoon ja ottakaa sitten minuun siellä yhteyttä teidän niillä älykkäillä puhelimillanne ja tapulaattoreillanne – niin minä kysyn kuusilta apua ja yhdessä selvitämme asemapäällikkö Öllerin salaisuuden! Nähdään kohta!

2. Keskuspuisto

WILHELM:

Hei taas! Onko kaikki jo paikalla? Menikö matka sujuvasti ja muistittehan olla varovaisia?! – Hyvä! Jahas, jahas... tämä on siis Keskuspuisto eli Ankkapuisto. Onpa hieno puisto teillä tässä ihan keskellä kaupunkia. Leikkikenttä ja kaikki! Tännehan olisi mukava tulla joskus, vaikka koko perheen kanssa eväsretkelle. Viltti vain mukaan ja patonkia ja juustoa ja.... Nyt minä taas eksyn asiasta! Mitä ne Hilda Maria ja Taavetti sanoivat? Ai niin, täällä pitäisi olla vanhoja kuusia – HOPEA- kuusia.

Tuossa ihan vieressä näyttää olevan kolme tosi isoa kuusta. Tuossa kulmassa. Eivätkä ne näytä tavallisilta metsäkuusilta vaan niissä on jotakin erilaista, eikö olekin?

Hei kuuset, minä olen Wilhelm-hiiri ja tarvitsen teidän apuanne!.....Hei kuuset!.... Eivät ne kuule, minä olen niin pieni ja minulla on pieni ääni, mutta jos te autatte minua niin varmasti ne kuulevat! Huudetaan kaikki yhteen ääneen ”Hei kuuset”. Minä sanon ”NYT” ja sitten huudetaan. Jooko? Hyvä! – Än-Yy-Tee NYT! ”HEI KUUSET!” Eivät ne kuulleet vieläkään. Ne ovat niin hirveän korkeita. Huudetaan vähän kovempaa! Än-Yy-Tee NYT! ”HEI KUUSET!” Ja vielä! Än-Yy-Tee NYT! ”HEI KUUSET!!” No mikäs nyt.... Hysssss! Kaikki ihan hiiren hiljaa! Kierretään tuonne niiden taakse, ihan hiljaa kaikki!

Tämä pienin hopeakuusi sanoo olevansa Ben. Ja se sanoo, että he kaikki neljä kuusta ovat sisaruksia. Nämä kolme isompaa ovat Lily, John ja James. He ovat lähtöisin Ameriikasta saakka. He olivat ihan pieni siemeniä, kun saapuivat tänne. Hänen sisarensa eivät puhu lainkaan suomea, joten siksi ne eivät meitä kuulleet. Ben on jäänyt vähän pienemmäksi täällä isompien sisarustensa varjossa, joten se on oppinut suomea, koska se vielä kuulee teidän ihmisten puheet täältä maasta, kun ei ole niin korkea kuin Lily, John ja James.

Mutta asemapäällikkö Ölleristä tai hänen salaisuudestaan Ben ei tiedä mitään. Hän ei ole osannut suomea vielä kovin kauaa. Benin mielestä meidän kannattaa kysyä suomalaisilta puilta, vaikka koivuilta, josko ne tietäisivät jotakin. Ben käskee meitä menemään Allinpuistoon. Siellä on vanhoja koivuja, jotka varmasti tietävät asiasta jotakin. ”Olkaa sitten varovaisia!” Ben sanoo ja kertoi vielä, että tuossa viereisessä Kolmiopuistossa on Lehmuksilla menossa tärkeä kokous, eikä niitä saa häiritä! Eli suhahtakaa vain nopeasti ohi.

Nyt jatketaan siis matkaa Allinpuistoon! Onko kypärät tukevasti päässä?! Hyvä! Kohta taas nähdään! Hei, hei Ben ja kiitos avusta!

3. Allinpuisto

WILHELM:

Huh huh! Olipas se aika nouseminen tänne harjanteen päälle. Onpas taas hieno paikka tämäkin! Ilman teitä minä en olisi tätäkään koskaan nähnyt! Mikä paikka tämä on? Vai Allinpuisto ja tuo Allinnan Monttu. Jaahas.

Kuinka nuo koivut nauravat teille! ”Kyllä nuorena pitää vielä jaksaa nousta jyrkkiä mäkiä!”, ne huutelevat. Ne sanovat, että tämä on jotakin Salpausselkää ja siksi tänne on niin korkea tuo nousu. Salpausselät ovat kuulemma tuhansia vuosia sitten, jääkaudella syntyneitä harjanteita.

Koivut haluaisivat myös kertoa tuosta hienosta vanhasta talosta, Allinnasta, tuolla mäen päällä. Se on kuulemma Riihimäen hienoin rakennus ja koivut ovat hyvin ylpeitä siitä.

Ja koivut haluaisivat myös kertoa, mitä kaikkia hienoja näytelmiä he ovat tuolla alempana olevalla kesäteatterin näyttämöllä nähneet vuosien saatossa. Ja jopa ulkoilmaelokuviakin!

Onpas niillä paljon asiaa! Noilla koivuilla! Ja ne kaikki puhua pälättävät yhteen ääneen.

Hei koivut! Jos vain yksi kerrallaan olisi äänessä niin saisin paremmin selvää! Asemapäällikkö Ölleristä ja hänen salaisuudestaan me tulimme teiltä kysymään.

- Jaha, selvä.

Koivut eivät myöskään tienneet asemapäällikön salaisuutta, mutta ne neuvoivat meitä olemaan kärsivällisiä ja jatkamaan matkaamme. Ylempänä harjulla on kuulemma pieni puisto, jossa kasvaa hieman nuorempia koivuja, jotka saattaisivat muistaa jonkun vanhan viisaan puun, joka asian tietää. Lähdetäänpäs kysymään!

Koivut toivovat vielä näkevänsä teidät kaikki vielä joskus! Hei, hei Allinnan koivut ja kiitos avusta!

4. Vesipuisto

WILHELM:

Onko kaikki taas paikalla? Hyvä! Tässä onkin näemmä vähän kapea tämä jalkakäytävä, joten ollaan ihan täällä reunassa, ettei tukita muiden tietä.

Oho! Hei koivut! Onpas teillä kummallisen näköinen talo vartioitavana. Mikä se on? – Vai, että sen nimi on Vesilinna ja se on vesitorni. Siis torni, jossa on vettä. Onpas hassua ja omituista! Tämä varmaan liittyy jollakin tavalla siihen asiaan, että kun aukaisee hanan, niin sieltä tulee vettä? Pitääpä joskus toiste perehtyä tähän asiaan, mutta on tuo linna on niin korkea, että ylhäältä näkee varmaan koko Riihimäen? Jaa, että niin näkeekin! Voi, koivut kun sinne olisi niin mukavaa mennä katsomaan, mutta meillä on nyt vähän kiire. Minä koko ajan eksyn tästä meidän varsinaisesta asiasta, kun täällä on niin paljon kaikkea hienoa nähtävää!

Me etsimme vanhaa puuta, joka voisi auttaa meitä... niin minä tiedän, että te olette vielä aika nuoria koivuja, mutta tunnetteko te jonkun vahan ja viisaan puun? – Ne käskevät meitä kääntymään paikoillamme ympäri ja katsomaan tarkasti.....

Näettekö! Näettekö kaikki tuon hienon vanhan pihlajan! Katsotaan kaikki molempiin suuntiin, ettei tule autoja ja mennään kaikki tuosta suojatien yli varovasti sen luo.....

Oletpas sinä komea vanha pihlaja! Sinä jos kuka varmasti tunsit asemapäällikkö Öllerin ja tiedät hänen salaisuutensa vai kuinka?

Pihlaja sanoo, että tämän jyrkän mäen alla, tuon Harjunrinteen koulun takana, tien toisella puolella on Puistikko niminen paikka, jonka keskellä asuu vanha Tammi herra, joka varmasti osaa auttaa meitä! Ihan pian saamme siis tietää sen salaisuuden!! Kiitos viisas pihlaja! Nyt kaikki herra Tammea etsimään!

5. Puistikko

WILHELM:

Tämä on siis Puistikko tai Itsenäisyydenpuisto ja tämä on herra Tammi. Hyvää päivää Tammi. Herra Tammi sanoo hyvää päivää kaikille. Nyt hyvä herra Tammi, olemme kuulleet, että sinä tiedät salaisuuden, jonka asemapäällikkö Öller kertoi minun esi-isälleni. Onko se totta?

Kuulemma on, mutta herra Tammi haluaa ensin kuulla, mitä kaikkea uutta me olemme tänään nähneet ja kuulleet?

Minulle tällaisena pienenä, harmaana kotihiirenä kaikki on ollut uutta ja olen oppinut paljon, mutta entä te muut? Mitä kaikkea uutta te olette tänään nähneet?

Lähdimme liikkeelle kaupunginmuseolta, eikö?

Mihinkäs me sieltä menimme?

Aivan! Keskuspuistoon eli Ankkapuistoon, hyvä!

Entäs sieltä? Ohitimme Kolmiopuiston ja päädyimme mäen päälle...

Allinpuistoon kesäteatterille, aivan!

Sieltä lähdimme tapaamaan nuoria koivuja Vesipuiston vesitornille, josta vanha Pihlaja neuvoi meidät tänne..... Puistikoon eli Itsenäisyydenpuistoon!

Aika paljon on nähty kaikenlaista!

Herra Tammi kertoo, että asemapäällikkö Öller oli huomannut, kuinka maailman meno oli käynyt hurjaksi ja kiireiseksi. Hän oli huolissaan siitä, ettei ihmisillä olisi enää aikaa toisilleen, saatikka sitten aikaa kierrellä ja katsella mitä kaikkea mukavaa hänen rakas Riihimäkensä asukkailleen tarjoaa ja millaisia tarinoita sieltä löytyy.

Herra Öller valjasti sukuni hiiret avukseen, jotka öisin viilettivät taloissa supsuttamassa nukkuvien ihmisten korviin, että "Huomenna voisitte tehdä yhdessä pyöräilyretken!" tai "Koska olet viimeksi keinunut?" tai "On tulossa hieno sää. Nyt koko perhe eväsretkelle Ankkapuistoon!"

Nyt te kaikki saatte luvan toimia minun, Wilhelm-hiiren ja herra Öllerin apulaisina ja kertoa kavereillenne, mitä kaikkea kivaa meillä täällä löytyy! Ja käykää aina välillä tapaamassa minua, Hilda Mariaa ja Taavettia kaupunginmuseolla.

Ja muistakaa välillä kysyä kaverilta, että "Koska olet viimeksi keinunut?!" – "Mennäänkö?!"